

Dům na konci města

Martin Maxa

Znám dům na konci města,
stranou od lidí a v něm bledá nevěsta
prochází řadou svých komnat
a není bez viny, že líné vteřiny
jedna druhou tak pomalu střídá
ten kdo čas uhranul, zřejmě si umanul,
že byla hříšná a marnivá
a že jí za pýchu samotou v přepychu potrestá.

Tenkrát před léty věci se zdály
jasnější nad slunce, kdo by chtěl navěky v garsonce
po ránu nad hrnkem kávy
cítit se bez viny zatímco vteřiny,
ty malé zlodějky kradou mu z mládí
to člověk osudu snadno a bez studu
naučí vzpírat se a trochu lhát
protože netuší, že hřích pod retuší
je hříchem dál.

R: Pár kroků od ráje stihne tě
déšť a z tajných přání
je rázem jen iluze pouhá na kůži smáčená
teď náhle bledá je ve smyčkách
cest ztracená holka
jen které se do duše divná předtucha tiše vkrádá

V patách zdivočelá smečka
vzpomínek krade Ti dech z plic
ta z lovců nadělá oběti
prošlý směnky dávno už neplatí
a koně zchvácení klesají v opratích
kolem se kruh zvolna uzavírá,
byla to past a v ní žádná škvíra
Tě nespasí, co víc - málo máš času
snad jednou pochopíš jak se to mohlo stát
přece nejsi už holka mladá
to znáš dávno nejsi už holka mladá.

Až se ten dům na konci města ztratí v břečtanu,
pak možná bledá nevěsta pochopí v nádheře komnat
proč květy nevoní a nikdo nezvoní
a proč ta její vášnivá láska je s dechem u konce
a v tiché garsonce gramofon dohrál - jen deska praská
a kdo je bez viny umělé květiny mu zavoní.